

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

«Τὰ Νέα Παναθήναια τοῦ 1918». Τὸ μεγαλείτερον θεατρικὸν γεγονός τῆς ἐβδομάδος ὑπῆρξεν ἢ μετὰ τὰς ἐπανειλημμένας ἀναβολάς, ἀναβίβασις τῶν «Νέων Παναθηναίων». Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἶναι ὅτι τὰ ἐφετεινὰ «Παναθήναια» ὑπερβαίνουν ὅλα τῶν προηγουμένων ἐτῶν εἰς πλοῦτον σκηνικὸν καὶ εἰς θεαματικότητα. Τὸ θέατρον τῆς Δ^{δος} Κοτοπούλη, οὐδέποτε μέχρι τοῦδε παρουσίασεν τοιοῦτον σκηνικὸν πλοῦτον καὶ τοιαύτην δρᾶσιν ὄλων τῶν τεχνικῶν μέσων, ποῦ ἀπέκτησεν ἡ σκηνὴ του κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Τὴν ἐπανάστασιν, τὴν ὁποίαν προεκάλεσεν ὁ κ. Κονταράτος μετὰ τὸ «Ξιφίρ Φαλέρ», ἐνεκολπώθη ἡ Δ^{ις} Κοτοπούλη. Ἡ ἐπιθεώρησις παρουσιάζεται ἐφέτος μετὰ νέαν ἐντελῶς μορφήν καὶ μετὰ σκηνικὸν πλοῦτον πρωτοφανῆ, ἀνταξία τῶν Εὐρωπαϊκῶν revues, σχετικῶς μετὰ τὰ μέσα ποῦ διαθέτει ἐννοεῖται ἡ Ἑλληνικὴ σκηνὴ καὶ τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον. Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ παρατηρεῖ κανεὶς εἶναι, ὅτι ἀνεγνωρίσθη ἡ θέσις τοῦ καλλιτέχνου καὶ τῆς μοδίστρας εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν. Τὰ «Παναθήναια» δὲ παρουσιάζουν καὶ τὸ προσὸν ποῦ δὲν μᾶς παρουσίασαν αἱ ἄλλαι ἐπιθεωρήσεις. Παραλλήλως μετὰ τὸν ρόλον τοῦ καλλιτέχνου καὶ τῆς μοδίστρας ὑπάρχει καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ συγγραφέως τὸ ὁποῖον σπινθηροβολεῖ εἰς ἀρκετὰς σκηνάς, ὅπως ἡ σκηνὴ τοῦ «γαῖ . . . δουρείου ἵππου» εἰς τὸν ὁποῖον εἰσέρχεται ὁ Τζανέττος διὰ νὰ κυριεύσῃ τὸ Βερντέν, ἡ σκηνὴ τῶν Κοκκακιῶν καὶ ἄλλαι.